

Önsöz

Londra, 1761

Her tarafta yanan mumlardan dolayı odanın havası dumanlıydı. Şöminedeki ateş o kadar yükseğe tırmanıyordu ki ısı neredeyse boğucuydu ve saçaklı karyolanın ayakucundaki kısmında ayakta duran iki adam terliyorlardı. Yanan mumlar süslü duvar kâğıtlarında, yatağın oymalarında ve ağır mobilyaların üzerinde gölgelere neden oluyordu. Uzun pencerelerin kalın kadife perdeleri aşağı sokaktan gelen sesleri bastırırken, ağır Türk halısı da yatağın ucundaki adamların ayak seslerini sönlükletmişti. Odada yatağın kenarında biri daha vardı; avukat ya da tüccar tarzında sade, siyah bir kıyafet giymişti.

“Jasper nerede?” Yatağın başucundaki yüksek havlı yastıkların yönünden gelen aksi ve yaşlı ses, ısı ve dumanın arasında incecik bir tel kadar keskindi.

Ayak ucunda bulunanlardan, uzun ve cılız olan yatakta yatmakta olan yaşlı vikonta doğru ilerleyip, “Gerçekten nerede?” diye mırıldandı. Geniş alınından geriye doğru taranmış, siyah kadife bir kurdeleyle ensede toplanmış altın rengi saçları mumun ışığında parlıyordu.

“Gelecek Perry.” Konuşan kişi altın saçlı adama şaşırtıcı

derecede benziyordu. Ona katılmak üzere ileri doğru bir adım attı. “Jasper’ı bilirsin. Asla acele etmez.”

“Eğer hemen gelmezse, çok geç kalmış olacak ve hepimiz mahvolacağız,” diye belirtti Peregrine, sesi hâlâ alçaktı. “Amcamız Jasper olmadan hiçbir kararını açıklamayacaktır, bunu benim kadar sen de biliyorsun Sebastian.”

Sebastian omuz silkti. “Açıklamazsa açıklamasın,” dedi temkinli bir bakış fırlatırken ikiz kardeşine. Fiziksel olarak benziyorlardı ancak huy olarak iki zıt kutuplardı. Sebastian, hayatın getirdiği değişiklikler karşısında neşeli umursamazlığı sayesinde çok da sıkıntıya girmemişti. Peregrine ise ikiziyle kıyaslandığında her şeyi, bazen takıntı boyutuna ulaşacak kadar ciddiye alırdı.

“O lanet olası asalağa ihtiyacım var Alton. Kahrolası yeğenime ve kahrolası gözlerine ihtiyacım var.” Öfke bu defa yataktan gelen sese güç katmıştı ve genişçe açılan kolu, yatan adamın tepesinde dikilen siyahlara bürünmüş kişiye, bir kovuşturma hareketi yaptı. Yastıkların üstündeki ince örgülü, beyaz saçlarla çevrelenmiş çehre, tükenmişlik ve yaşlanmanın verdiği sarımsı bir çarpıklık içindeydi. Cildi kırışık ve hassastı. Mavi gözlerse soluk ve kataraktan ötürü donuktu. Ancak hiçbir şey, gözlerdeki keskin zekâ parıltısını alıp götürmemişti. Mavi damarlı elinin uzun ve kemikli parmakları, durmaksızın fildişi bir tespihin tanelerini çekiyordu.

“Bu denli sağlıklı olduğunuzu duyduğuma sevindim efendim.” Antreden, hafiften iğneli bir nüktedanlık barındıran, sakın ve yumuşak yeni bir ses geldi. Sebastian ve Peregrine, kapıya doğru baktılar. Jasper St. John Sullivan, beşinci Blackwater Kontu, boğazındaki şerit dantelin kabartmalarının arasında mor kuvars taşı vardı ve koyu mavi kadifeden bir takım giymekteydi. Arkasından kapıyı kapatıp içeri girdi.

“Sebastian... Perry...” Yatağa yaklaşırken, kardeşlerini içtenlikle başıyla selamladı. Eldivenli ellerinden biri, kılıcının kalçasında duran kınının üstünde gayri ihtiyarı duruyordu. “Ah, sen de buradasın Alton.” Onun gelişiyile doğrulup, endişeli gözlerle bakan karalara bürünmüş adamı başıyla selamladı. “Sanıyorum, amcamın avukatının varlığı, iş için burada bulunduğumuz anlamına geliyor.”

“Sizi neden çağırdığımı gayet iyi biliyorsun Jasper.” Vikont o anda yastıklarının üzerinden doğrulmaya çabalarırken, sesi biraz daha güçlü geliyordu. “Kalkmama yardım edin.”

Jasper uzandı ve amcasının sırtına yastıkları dayadı. “Böyle iyi mi efendim?”

“İdare eder... idare eder,” dedi yaşlı adam ve ardından şiddetli bir öksürük kriziyle sarsıldı. Omuzları titrerken, kalın ve beyaz mendilini ağzına bastırıyordu. Nihayet kasılma durdu ve nefes almak için çabalarırken, yastıklarının üzerine yığıldı. Yatağının etrafındaki yüzlere baktı. “Ve kargalar da ziyafete gelmişler,” dedi.

“Pek de öyle sayılmaz efendim. Ne de olsa burada olmamız konusunda siz ısrar ettiniz,” dedi Jasper sevimli bir şekilde, iki köşeli şapkasını yakınlarda duran bir masaya fırlattı. Erkek kardeşleri ne kadar dürüstlerse Jasper da o kadar karanlık bir adamdı. “Buradaki hiç kimse, size sıkıntı vermemek gayesiyle bile olsa acil çağrılara itaatsizlik yapmaz.”

Ağzını mendille silerken, “Sen oldum olası küstah bir züppeydin,” dedi yatalak adam. “Hepiniz burada olduğunuza göre şu konuyu halledelim.” Tespihi yeniden kavradı. “Anlat onlara Alton.”

Avukat ihtiyatlı bir şekilde yumruk yaptığı elini ağzına tutup öksürdü, sanki başka bir yerdeymiş gibi bir hali vardı. Bakışları bir kardeşten diğerine gezindi ve nihayet Jas-

per'da sabitlendi. "Bildiginiz gibi lordum, amcanız Vikont Bradley, son zamanlarda kilisenin kollarına geri döndü."

"Amcamla vicdanı arasında kalmış bir mesele bu," dedi kont sert bir ifadeyle. "Ne kardeşlerimi ne de beni pek ilgilendirmez."

"Ah, işte burada yanıyorsun evladım," dedi vikont kırdayarak. Soluk gözleri, duyduğu haseti zorlukla belli edecek şekilde, zevkten ışıldayan bir hale büründü. "En çok da sizin üçünüzü ilgilendiriyor."

Jasper, ceketinin derin cebinden vernikli bir enfiye kutusu çıkardı ve kapağını kaldırıp, keyfi bir tavırla bir tutam aldı. Burun otu, zindandaki Hades kadar sıcaktı. "Öyle mi?" dedi kibarca.

"Muhakkak." Yaşlı adamın gülümsemesi kibirliliğe yakındı. "Benim servetimi istiyorsunuz ve benim şartlarıma riayet ederseniz, üçünüz adil biçimde bölüşürsünüz. Anlat onlara Alton."

Üç kardeş birbirlerine hızlıca baktılar. Jasper oymalı bir karyola direğine yaslandı, kolları göğsünde birleşmişti.

"İşte şimdi dikkatlerini çektin Alton."

Avukat yeniden öksürdü ve yatağın yanındaki masadan bir tomar evrak aldı. "Lord Bradley'nin vasiyetinde tüm mirası, üç yeğeni beşinci Blackwater Kontu, Jasper St. John Sullivan, saygıdeğer Peregrine Sullivan ve saygıdeğer Sebastian Sullivan arasında; Lord Bradley'nin ölümünden önce her birinin selamete çıkma ihtiyacında olan bir kadını eş olarak almaları, soyadlarını ve miraslarını onlara bahşetmeleri; öyle ki bu kadınların salahiyet yolundaki mükâlemeleri olmaları koşuluyla; eşit olarak bölüştürülmesi şart koşulmuştur."

Birden bir sessizlik oldu, ardından Peregrine söze girdi. "Tanrı aşkına bu ne demek? Selamete çıkma ihtiyacında

olan? Salahiyet yolları?” Hayretler içerisinde ağabeyine doğru döndü.

Jasper’ın omuzları sessiz kahkahadan dolayı titriyordu. “Kendinizi aşmışsınız efendim,” diye belirtti, alçakgönüllülikle yataktaki vikonta reverans yaparken. “Sıra dışı bir şey bekliyordum ancak en vahşi düşlerimde bile, ben böyle bir şeye erişememişimdir.”

“Ancak o zaman, Tanrı’ya içim rahat ederek dönelirim yeğenim,” dedi vikont, gözleri alaycılığının verdiği keyifle parlarken parmakları tespihle meşguldü. “Siz günahkârsınız ve kalplerinize yönelip zavallı ruhlarınızı onarmadıkça, mirasından tek peni bile göremeyeceksiniz. Bu süreçte sizlerin ıslah olmanız da benim en büyük umudum ve dileğimdir.”

İkiz kardeşler sessizlerdi; Peregrine bir nebze de olsa hâlâ şaşkınlık içindeydi ve Sebastian’ı belki de hayatında ilk defa apışıp kalmıştı. Jasper düşünceli bir şekilde parmak uçlarıyla ağzına vuruyordu. “Pekâlâ, amacınızın çok iyi olduğundan eminim efendim. Kardeşlerim adına konuşamam ama ben, ölümsüz ruhumu bu kadar düşünmeniz karşısında mahcup oldum. Ben bundan şunu anlıyorum; biz bu görevi tamamlamadan önce, siz ölüme boyun eğecek olursanız o zaman miras hükümsüz mü olacak?”

Vikont pis pis sırıtıp, gözlerini kapattı. “İnanın sevgili çocuklar, siz üçünüz benim koşullarımı yerine getirecek kadınlara bağlanmadan, benim Tanrı ile buluşmaya hiç niyetim yok. Alton size gerisini açıklayacak.” Elini salladı. “Şimdi gidin ve o, Cosgrove denen kargayı içeri yollayın. Biraz yazı işim var.”

Alton kâğıtlarını topladı ve hızlıca kapıya yöneldi. Sebastian ve Peregrine de onu takip ettiler, sadece Jasper kaldı. Bakışlarını indirip, kısa aralıklarla soluyan ve mum ışığı titredikçe kâğıt gibi cildi daha da sararmış görünen yaşlı

adama baktı. “Seni yaşlı hilebaz,” diye mırıldandı. “Elbette ki kısa zaman içinde ölmeye niyetin yok. Ama şunu söyleyeceğim amca: Senin ve uzun ömrünün ötesindeki ahbabının dünyada yaptığı tüm hileler içinde, bu açık ara ikiyeüzlülük madalyasını alır.”

Başka bir şeytani zevk kıkırdaması bir öksürük kriziyle son buldu ve yaşlı adam elini sallayarak, Jasper’ı yollamaya çalıştı. “Dışarı çık sevgili çocuğum. Gücümü korumam gerek... aslında, sizin üçünüzün bunu yapmamı garantilemek konusunda daha endişeli olmanız gerekir.” Yastıklara sırtını dayadı, gözleri yeğeninın çehresinde dinlenirken parıldıyorlardı. Bir anlığına yaşlı adamın ağzı kımıldadı ve gülümsemeye benzer bir hal aldı. “Kabul etmek istemesen de bana benziyorsun sevgili oğlum.”

“Ah, bunu inkâr etmiyorum efendim,” diye kıkırdadı Jasper.

Bir rahibin koyu kıyafetleri içinde ama gençliğiyle çelışen ifadesi ehemmiyet dolu biri içeri girdi.

“Peder Cosgrove,” diye selamladı Jasper nazikçe.

“Lordum,” diye reverans yaptı rahip.

“Buraya gel Cosgrove. Yazılacak başka bir bölüm daha var ve zaman daralıyor.” Hastanın fevri ses tonu Peder Cosgrove’un hafifçe irkilmesine neden oldu fakat bir mırıltıyla yatağın yanına seğırtti. “Derhal efendim.”

Jasper kafasını salladı, Vikont Bradley’nin kâtipliğini yapma görevi hiç de kolay olmadığından genç rahibe acıdı...

Yatak odasından ayrılıp, kardeşlerine katıldı ve yatak odasının girişinde avukatla bir araya geldiler. Sebastian hemen, “Yaşlı adam delirmiş mi? Bahsettiği herhangi bir şeye itibar edebilir miyiz?” dedi.

“Ah, bence de Seb,” dedi Jasper. Büfenin etrafında turladı ve bir sürahi şeri aldı. “Size de doldurayım mı?” Ce-

vap beklemeden iki bardak doldurdu ve kardeşlerine uzattı. “Alton?”

“Ah, evet lordum. Teşekkür ederim.” Alton, kendine uzatılan bardağı tutarken beceriksiz bir şekilde elindeki kâğıtları buruşturdu.”

Jasper kendine de bir tane doldurdu ve odada boş olan şömineye doğru ilerledi. Bir ayağını sipere dayadı, boşta kalan ayağını ise şömine rafı boyunca dinlendirdi ve kardeşleriyle avukatı hafif bir gülümsemeyle dinledi. “Öyleyse, tartışacak çok şeyimiz var gibi görünüyor. Hayır, Perry...” Peregrine tam bir şeyler söyleyecekken göze çarpar bir şekilde elini havaya kaldırdı. “Bir dakika konuşmama ve bunu anladığım şekilde açıklamama izin ver.”

Peregrine geri çekildi ve ağabeyine bakarken kanepenin koluna ilişti. Avukat, bir elinde sıkı sıkı tuttuğu belgeleri, diğerinde şeri bardağıyla, kolsuz ve yüksek arkalı bir sandalyede dimdik oturuyordu.

“Birincisi, amcamın aklında hiçbir sorun yok. Aslına bakacak olursanız, her zamankinden daha iyi düşündüğünü söylemek isterim.” Jasper başını sallayıp, “Bu küçük ama şeytani tasarımı aylardır planladığımı tahmin ediyorum,” dedi. Burnunu çekerken gülümsemesi alaycıydı. “Siz dilerseniz, konuyu görüldüğü gibi ele almayı tercih edebilirsiniz. Ancak ben tek kelimesine bile inanmıyorum; yine de nedenleri ve açıklamalarının bizi ilgilendirmesine gerek yok. Gerçek yeterince açık. Amcamız aşırı derecede zengin bir adam.” Avukata kısa bir bakış attı. “Bu konuda belgen var mı Alton?”

“Ah... evet, evet, efendim.” Kâğıtlara bakmaksızın karıştırmaya başladı. “Vikont Bradley’nin mirası dokuz yüz bin pounddan fazla ediyor.”

Peregrine hızlı bir nefes alırken, Sebastian bir ıslık çaldı ve Jasper, kalkık bir kaşla onayladı.

“Çok iyi bir miktar doğrusu,” dedi bir dakika sonra Jasper. “Kesinlikle amcamın dehasının zenginliğine yaraşır bir miktar. Ve haklı olarak, yeğenlerinin bir araya getirecekleri iki penileri bile olmadığından miras için şart koştuğu tüm koşulları kabul etmekte istekli olmaktan fazlası olacaklarını düşünmüştür.”

“Sen iki peniden fazlasına sahipsin Jasper,” diye belirtti Sebastian haset duymaksızın.

“Evet, Northumberland’de yüklü miktarda ipotekli bir gayrimenkul ve kentte aynı şekilde ipotekli bir harabeyi miras olarak aldım. Ayrıca nasıl halledebileceğimi hayal bile edemediğim babamızın borcu da var.” Jasper iç çekeerek döndü. “O ya da bu şekilde, her türlü bağışa açık bir haldeyiz gibi görünüyor.”

“Senin de paraya ihtiyacın var,” diye onayladı Peregrine alelacele.

“Kesinlikle. Amcamız da bunu çok iyi biliyor. Mirası bırakacak başka kimsesi yok.” Avukat boğazını temizlerken, Jasper duraksadı.

“Müsaade ederseniz araya girmek isterim efendim. Lord Bradley, eğer ölümünden evvel, siz ya da kardeşleriniz miras için gereken şartları karşılamazsanız, tüm mirasın bir manastıra bırakılacağını özellikle belirtti. Gizli bir talimat... Sanırım, Pyrenees’e...”

Jasper keyifli bir kahkaha attı. “Ah, hakikaten mi? Yaşlı kurt.” Bardağını yeniden doldurmaya gitti; sürahiyi kardeşlerine uzatırken hâlâ gülüyordu. “Pekâlâ, hepimiz düşmüş birer kadın bulmak üzere sokakları arşınlayacağız ve bu kadınları *salahiyet* yollarına sevk edeceğiz ya da en iyi ihtimalle yoksulluğa razı olacağız ve en kötü ihtimalle de borçtan hapse gireceğiz gibi görünüyor.” Bir sandalyeye oturdu, bacağına diğerinin üstüne attı. Ayağını boş boş sal-

larken, mumun ışığı ayakkabısının gümüş tokasında yan-
sıma yapıyordu.

“Seni bu kadar eğlendiren şeyin ne olduğunu anlamı-
yorum Jasper,” dedi Peregrine.

“Ah, sen eğlenmiyor musun Perry? Ben keyif alıyo-
rum.” Sebastian ikizine çarpık bir gülüş attı. “Jasper haklı.
Bu zorlu bir seçim.

“Alton, bize ilginç detayları ver,” diye talimat verdi Jas-
per, başını sallayarak.

“Pekâlâ efendim, öncelikle, her üçünüz de mirasa sahip
olmadan önce vasiyetin şartlarını yerine getirmek duru-
mundasınız.” Alton sandalyesinde hafifçe kıınıldandı. Dü-
ğünler, sizlerin de bildiği gibi vikontun ölümünden önce
gerçekleşmek zorunda ve Blackwater Malikânesi, Lond-
ra’daki mülk, Blackwater Köşkü’nün üzerindeki ipotekler
kaldırıldıktan sonra, miras eşit olarak üçe bölünecek.”

Jasper takdir ederek başını salladı. “Yani yaşlı adam ge-
riye biraz aile gururu bırakmış. Devam et, bize evlenme-
mizin beklendiği eşlerden bahset. Nasıl tanımlanmışlar?”

Avukat yeniden kâğıtlarına baktı. Okumaya başladığın-
da yanakları kızardı. “Her müstakbel gelin, ruhunu inci-
ten bir durumdan kurtarılmalıdır. Her müstakbel gelin,
geleneksel var oluşlarını idame etme konusunda çaresiz
olmak zorundadır. Her müstakbel gelin, yeğenlerimin alı-
şıl gelmiş olarak buldukları geleneksel sosyal çevreden
gelmemesi, hatta yeğenlerimin nadiren buldukları daha
az kabul edilebilir sosyal bir çevreden bulunabileceği...
şeklinde devam ediyor.”

“Ah, zekice,” diye mırıldandı Jasper ve yine hayranlıkla
kıkırdadı. “Yaşlı adam, gerçekten kendini aşmış. Aile bu-
güne kadar onu hep dışladı. Kirli çamaşırlarına dokun-
malarına izin vermeyecekleri bir kadını kabul ettirmekte,
Sullivan geleneklerinin sert kurallarını zorlamaya kararlı.

Senelerdir maruz kaldığı hakaretlerin karşılığında bu kadar katıksız bir intikam. Halamların yaratacağı rezaleti hayal edebiliyor musun? Şu anda onları işitebiliyorum.” Hâlâ kıkırdarken, kafasını salladı.

“Bu vikontun düşüncesinin özünü oluşturuyor gibi görünüyor efendim.” Alton, biraz daha rahatsız olmuş görünerek ona katıldı.

“Amcam Bradley’nin bile bu denli zalim bir intikam tasarladığına inanmıyorum,” diye mırıldandı Peregrine. “Sen ailenin başısın Jasper. Bu onları ne kadar kızdırırsın kızdırırsın, senin karını kabullenmek zorundalar.” Başını kasvetli bir şekilde sallayarak arkasına yaslandı.

“Çok iyi özetledin Perry.” Ağabeyi şeri kadehinin ardından gülümsedi.

Avukat tekrar öksürdü. “Bir şey daha var baylar.” Bir sayfa çevirdi. “Lordlarım, her birinize uygun gelinleri bulmanızı kolaylaştırmak için toplamda beş bin pound sağlanıyor. Her ne sebeple olursa olsun, hepinizin bir şekilde mali kısıtlamalarınız olduğunu anlayışla karşılıyor.”

“Bir insan bundan daha doğru bir söz söyleyemezdi,” diye mırıldandı Jasper. Kardeşlerine dikkatle baktı. “Pekâlâ beyler, zorluklara rağmen bu işte beraber miyiz?”

Sebastian omuz silkti, sonra ilerleyip elini uzattı. “Ben varım... Perry?”

“Evet... evet, tabii.” Peregrine elini uzatarak kalktı. “Fakat ne dersenez deyin, bu çetrefilli bir iş.”

“Elbette... Bradley Amca’dan başka ne bekliyordun ki?” diye merakla sordu Jasper, kardeşinin uzanan eline karşılık verirken. Kadehini kaldırdı. “Bu da işimizin başarılı olmasına.”